

GROSSGLOCKNER - JO, STÁ•LO TO ZA TO... - I.

StÁ™eda, 13 Á™Á-jen 2010

Kamarád Michal, co spolu chodíme do sauny a zabĚhat si, mi jednu saunovou stÁ™edu, nĚkdy na pomezí srpna a záÁ™í, jen tak mezi Á™eÁ™í Á™ekl, Á™e o prodlouĚeném víkendů na konci záÁ™í hodlá zdolat nejvyšší horu Rakouska Grossglockner. "No tĚ woe, to bych jel taky..." "Vskan;ak pojeÁ™, já myslím, Á™e by ses mohl pÁ™idat..." "Dalš;í týden jsem se pÁ™ipomnĚl.

"Jedů s jedním zkušeným lezcem, pokud on nepojede, tak na to taky se*u, ale jinak to platí..." A tím byla domluva vícemĚnĚ odbyta. Pár týdnĚ uplynulo a já si uvĚdomil, Á™e dalš;í týden víkend je právě ten prodlouĚený a mám skan;lapat do výskan;ky, kde jsem dosud nebyl ani lanovkou... Lehce jsem znejistĚl: "Ten Grossglockner platí?" "JasnĚ, Á™e váháš;" "A vískan; nĚco bliĚš;" "iho?" "Jede se v pátek..." "A nechtĚl bys zjistit od toho horala nĚjaký podrobnosti?" "Co jako potÁ™ebuješ;" "VĚdĚt?" "Jak moc to bude lezecký... vískan;," Á™e nelezu, jen chodím." "Jo, je to choÁ™ák... Zbytek si povíme v saunĚ..." Tam jsme si nepovĚdĚli nic, neb Michal nezastihl Kildu (to je ten horal.). A moje nervozita uĚ byla vĚtš;e neĚ GG sám. Á™etrtek pÁ™ed víkendem: "Víšskan; nĚco?" "Jo, teĚ jsem mu volal. Máme Á™yÁ™í m Herzog Johan's hütte. Ale chatárka Á™íkala, aĚ vĚbec nejezdíme, Á™e bude hnusnĚ." "CoĚ Á™yÁ™í? VĚdyĚ skan;est!" "No Kilda zamluvil Á™yÁ™í místa, nevĚdĚl, kdo ješ; tĚ jede..." "Jak nevĚdĚl? Majkle, to ránu! Se domlouváme uĚ máš;ic!" "Si tam máte kdyĚtak zavolat sami..." "MĚ vomejou. Dej mi Á™íslo na Kildu!" TeĚ uĚ vĚci dostaly rychlý spád, zavolał jsem Kildovi, mĚli jsme spolu delš;í rozhovor, bĚhem kterého m zcela uklidnil. Vskan;echno mi popsal, dohodli jsme se kdy vyjedeme, kde se potkáme, kudy pĚjdeme, co je potÁ™eba a co potÁ™eba není, ale je dobrý to mít.

Tak jsem se sebral a jel koupit AlpenVerein, o kterém uvaĚuju kaĚdý rok kv ride. No, tak teĚ uĚ to snad koneĚnĚ bude mít celoroĚní vyuĚití. Nadeš;el koneĚnĚ kĚený pátek... Ráno vskan;e pobalil, vypĚjĚil sedák a maĚky a odskoĚil si na plnohodnotný den do práce. Byli jsme domluveni, Á™e se potkáme aĚ tam, lvĚa pojede se mnou z Prahy, neboĚ do vyš;kovského auta se jako pátá nevejde. "Asi mĚ zabiješ;," nejradš; bych se zabila sama... Sedím podle plánu uĚ hodinu v autobuse, ale obĚanku jsem nechala v BrnĚ... "Hezký, pomysleł jsem si. "Majkle?" "Co je, balím..." "Ok, máme drobný logistický problém... Jste ochotni vyzvednout lvĚinu obĚanku v BrnĚ, nĚkde na výpadovce u Vídň? Zkusím zavolat její ségÁ™e, aĚ doveze..." "MarĚo? Mohla bys jít k lvĚi do pokoje a najít v její penĚence její obĚanku?" "Je tam? SkvĚlý. mohla bys ehm... máš; teĚ tak hodinku Á™as?" PodobnĚ jako telefonní ústÁ™edna jsem vypadal poslední hodinu v práci, kdyĚ jsem koordinoval pÁ™edávání obĚanky. NaĚĚ jsem odjel vyzvednout lvĚu na autobusák. "Ahoj!" "No ahoj... já vím... su nemoĚná." "Snad projedem, na hranicích uĚ nikdo nestaví... obĚanka uĚ je asi teĚ Rakousku." "Fakt?" "J, pÁ™ed chvílí si ji pÁ™edali Honza (manĚel Marti) a Mike nĚkde v BrnĚ u Carefouru." jsme nasedli a vyrazili. Neodpustil jsem si projet novĚ otevĚený obchvat Prahy a pÁ™es PĚibram, Písek, zastávku v budĚjovickém Tescu a poslední tankování na Dolním DvoĚi (blbej zvyk, uĚ je to asi zcela zbyteĚný); pak jsme dorazili aĚ na Alpenkreuz, kde jsme vyinkasovali od vyš;kovské sekce obĚanku a kĚmĚ se koneĚnĚ vskan; pohromadĚ seznámili (Michal + Hanka, Kilda + Lenka, lvĚa a já). Tak to bychom mĚli, uĚ jsme to zase my... "Dalš;í cesta aĚ na Wild Park Platz ve Ferleitenu probĚhla bez potĚí - vyjma toho, Á™e jsme jeli do Á™im dál hustš;e; iho deš;... Hm. To jsem zVĚdavej na zítřa... Asi ve 3:00 AM ulĚáme na lĚĚ vytvoĚené z kufru auta a sledujeme, Kilda staví stan. No... to spaní v kufru budu muset ješ; vychytat. Kufr velkej je, coĚ o to, ale ta minihrana vytvoĚená po sklopení sedaĚek, kterou pÁ™ij pÁ™evozů lednic a skĚmĚnĚnĚ fakt nevidíte, ta mi nedala spát celou noc. R se. Prš;í uĚ jen trochu, ale v hlavním stanu ani druhém autĚ se nehĚbe vĚbec nic. 8:00... Nic. 10:00 - stále nic. No tak jsem teda vylezl. Dal jsem si kafe v blízkém Gasthausu a koneĚnĚ zaznamenal pohyb v leĚení. lvĚa pĚjĚla; a ostatní uĚ taky vylezli. Paní na závoÁ™e (cesta k Franz Josef's Höhe je placená a otevĚená od-do) jim Á™ekla, Á™e nah prostĚ nepouš;í. Gasthaus nám pro jistotu zavĚmel, tak jsme popojeli údolím zpĚt, dopĚáli si dalš;í polĚvky a dohodli se, Á™e Ěekáme na umoudĚní poĚasí. A to aktivnĚ - jede se na prohlídku blízkĚ ledovĚ jeskynĚ. Nave se pĚesuneme na druhou stranu hory do Kalsu, odkud to Kilda uĚ skan;el a uvidíme, jak to vypadá tam. ZaĚínám tuš;it problémy, protoĚ jsem dost napevno v práci slíbil, Á™e pondĚlĚ a úterý (ano, i ve svĚtek) budu makat jak barevnĚ, abychom stihli zá™ijové termíny. KdyĚ nesmĚle sdĚluju ostatním, Á™e by bylo fajn to do nedĚlnĚho veĚ dolĚ, asi si myslí v duchu svoje (vš;ichni mají v pondĚlĚ volno a v úterý svĚtek) a Mike utnul debatu slovy: "Oznam jim, Á™e nepĚjĚdeš;. StejnĚ tĚ nevyhodí..." Hm, tak jeho klid bych chtĚl mít. JeskynĚ byla hezká, fotit se tam ale moc nedalo, takĚ mi prozatím musíte vĚĚt, neĚ se tam podíváte sami. NĚkdy pozĚji veĚer, n pĚesnĚ, ale asi chvílí po 21:00, pĚijĚdíme k Lucknerhaus (1918m) v Kals am Grossglockner - výchozímu bodu na výstup jihozápadní strany.

Neprš;í, nebe je plné hvĚzd a hora pyš; nĚní nad údolím. Její silueta je vidĚt v celé své kráse. 25euro; nocleh se snídání je krásná cena a dá se platit kartou! Lucknerhaus nám otevĚmel svoji vĚelou náruĚ. Za chvílí nás

zase zchladil, kdy^{3/4} jsme zjistili, ^{3/4} jsme nedostali avizované tTMi dvou^{3/4}ka, ale lager. Ve spodním patTMe jsme v^{sca} úpln^{3/4} sami, lager je prvotTMídní kvality, sprchy lep^{sca};í ne^{3/4} doma. Tak sedíme v restauraci a ^{3/4}iv^{3/4} debatujeme nad radlerem, co nás zítra ^{3/4}ká. Dola^{3/4}ujeme poslední detaily, co do výbavy a tak. Navrhuju vstát co nejdTMíve (6:00?), abychom to zvládli pTMípadn^{3/4} zítra a^{3/4} na vrchol (3798m), pTMespali v chat^{3/4} EHI (3454m) a dal^{sca};í den velmi brzo n^{3/4} co^{3/4} u^{3/4}, proboha, bude pond^{3/4}lí - rychle sestoupili a já mohl jet do práce... Jasn^{3/4}, to ví^{sca}; ^{3/4} jo. Celi nakTMivo... se alternativa, ^{3/4} pTMídu sólo (co^{3/4} se m^{3/4} teda ukrutn^{3/4} nechce), dole po sestupu pak poberu v^{3/4}ci z obou aut do svého a umo^{3/4}áním tak odjet v^{sca};em ostatním ve druhé vln^{3/4} sm^{3/4}r Brno. Tím se to celé uzavírá s v^{3/4}domím, ^{3/4} n^{3/4} jaká altern^{3/4} existuje... Jdeme spát pom^{3/4}rn^{3/4} brzy a notn^{3/4} unavení z pTMedchozích dvou dn^{3/4}. Telefon se ráno za^{3/4}ne hlásit v 6:45. J^{3/4} ned^{3/4}le, nikomu se nechce vstávat, to je vid^{3/4}t. Nakonec se vykopeme o dost pozd^{3/4}ji a koukáme ven. Po^{3/4}así se nekazí ba naopak. Sláva, jde se kone^{3/4}n^{3/4} nahoru. Snídáme „lucknerhauský frühstück" a debatujeme, kolik vody, kolik a dal^{sca};ích potravin. Máme pohodí^{3/4}ku jako na dovolené, v^{3/4}bec si v danou chvíli nepTMípadám jak horal. Kolem 10: kone^{3/4}n^{3/4} vyrá^{3/4}íme sm^{3/4}r Lucknerhütte (2241m). Holky od kluk^{3/4} (Hanka, Lenka) vyrazily napTMed, tak^{3/4} zadní voj tvo^{3/4} Kilda, Iv^{3/4}a a já. Kluci pojímají výstup zTMejm^{3/4} jako trénink na dal^{sca};í náro^{3/4}n^{3/4} a akce, nebo^{3/4} jdou „n^{3/4} t^{3/4}ko", alespo^{3/4} dle mého vkusu - jejich batoh bych táhnout necht^{3/4}l. Já se sbalil na lehkou, ve snaze dr^{3/4}et se pTMípací plánu, trhnout se a co nejdTMíve se vrátit, i kdy^{3/4} pozdní start to dost hatil. Slunce svítí, po kilometru sundáváme druhé vrstvy, rozepínáme zipy na kalhotách. Uv^{3/4}domuju si, ^{3/4} jsem se musel dobTMě vyspat, proto^{3/4} je cítím výborn^{3/4} Lucknerhütte dávám místní ^{3/4}aj, termoskový ^{sca};etTMím, sluníme se, d^{3/4}láme první fotky. Kluci chtě^{3/4}jí jít Mürztaler-Steige tedy pTMímo na EHI hütte, ale m^{3/4} se to moc nezdá. Debatujeme... Jdu se zeptat do chaty, jak to vidí oni. Pán mé netrénované angli^{3/4}tin^{3/4} rozumí (co^{3/4} je fajn) a zcela vylu^{3/4}uje pTMímo cestu Mürztalerem a TMíká, ^{3/4} je jedin^{3/4} standardní Stüdlhütte (2802m). Tlumo^{3/4}ím zbytek a je rozhodnuto. Vyrá^{3/4}íme. Jdu první a nasazuju tempo, máje v hlav^{3/4}í sv^{3/4} plán. Cesta za^{3/4}íná brzy stoupat p^{3/4}kným zvedákem a pTMíbývá sn^{3/4}hu. Za chvíli mi v^{sca};ichni mizí ze zp^{3/4}tného zrcátka, ale sna^{3/4}ím se nepolevovat v tempu. Cestou m^{3/4}ím pána v letech, jde úpln^{3/4} bez ni^{3/4}eho, ten asi úpln^{3/4} nahoru nejde. PopTMej se si ^{sca};astnou cestu a pokrač^{3/4}ujeme ka^{3/4}dý svým tempem. Sn^{3/4}hu u^{3/4} je souvisle tak 30 - 40cm. Na Stüdlhütte pTMesn^{3/4} ve 12:00, úpln^{3/4} propocenej, s první únavou v nohou, ale s pTMíjemným sluncem v zádech. Obsluha je také velmi pTMíjemná, usm^{3/4}vává a taky umí anglicky, tak^{3/4} se chvíli bavíme - co mi moje angli^{3/4}tina dovoluje. Na m^{3/4} plán stihnout vrchol je^{sca};t^{3/4} dnes se tváTMí optimisticky, prý se to dá, cesta je pro^{sca};lapaná, po^{3/4}así fajn. ^{3/4}ekám na os^{3/4} srkám ^{3/4}aj, ob^{3/4}as vyjdu ven. Ouha, semtam se zatahuje, slunce se za^{3/4}íná stTMídat s mlhou/obla^{3/4}ností... Ve 12:30 doch^{3/4} ostatní a já jsem pTMípravený na dal^{sca};í cestu. Prohodíme pár slov, TMeknu, ^{3/4} to zkusím, ale kdy^{3/4} to nep^{3/4}jde, po^{3/4} je na chat^{3/4}, riskovat nebudu. PopTMejou mi dobrou cestu a a^{3/4} pTMece jen dávám pozor. Po^{3/4}así se skute^{3/4}n^{3/4} trochu pTMestává být vid^{3/4}t. Ale jde se dobTMě, sna^{3/4}ím se nepolevovat. Cesta vede v tomto úseku v podstat^{3/4} po vrstevnici, pTMí kamenité pole pTMekryté sn^{3/4}hem, na spoust^{3/4} míst dost sfoukaným. Po ^{3/4}ase dojdou na okraj velkého ledovcového pole, nyní zcela pokrytého 50 cm vrstvou sn^{3/4}hu. Jasn^{3/4} vidím pro^{sca};lapanou stopu, sm^{3/4} TMující napTMí^{3/4} sn^{3/4}hem, mírn^{3/4} do k sm^{3/4}rem k chat^{3/4}, ob^{3/4}as v mlze vykukne i vrchol, který se ty^{3/4}í pTMímo nade mnou. Tak do toho... ^{sca};lapu a ^{sca};lapu, hlavn^{3/4} neztrácet tempo. Celou cestu jdu typicky hokejovým zp^{3/4}sobem: 30-60 sekund v rychlém tempu, zastavit, pár vteTMin vydýchat a znova... Asi v polovin^{3/4} pole na m^{3/4} pTMi^{sca};el první nával únavy. Je 13:30 - ^{3/4}as na ^{3/4}mysli ty^{3/4}inku. 5 minut pauza a pokrač^{3/4}uju. Odpo^{3/4}inek, ^{3/4}aj a ty^{3/4}inka d^{3/4}lají zázraky, jde se mi mnohem líp. Po^{3/4}así se l v^{3/4}bec nelep^{sca};í, slunko u^{3/4} se nadobro ztratilo. Proti mn^{3/4} sestupuje skupinka, kterou jsem zahlédl na skalisku, kterým postupuje cesta k chat^{3/4} za sn^{3/4}hových polem. Postupují poTMád navázání, hodn^{3/4} pomalu. Prohodíme slovo, dv^{3/4} anglicky, ptám se, zda byli nahoTMe a zda se to dá stihnout je^{sca};t^{3/4} dnes (a zp^{3/4}t na EHI hütte). Poslední ze skupiny, úpln^{3/4} o^{sca};lehaný a b^{3/4}lovlasý TMíká, ^{3/4} jo, pokud mám ma^{3/4}ky. Je to asi pr^{3/4}vodce, úpln^{3/4} se vymyká celé té jinak divné skupince. Rozlou^{3/4}íme se, pokrač^{3/4}uju dál a^{3/4} ke skalisku. Tady za^{3/4}íná ferrata. V^{3/4}bec nemám v úmyslu se cva (mám s sebou beztak jen sedák bez ferrata setu) a tak se chytím rukama a vytáhnou se nahoru. A bleskov^{3/4} se zase pou^{sca};ím; tím. Ruce mi snad umrzly i za ty 2 vteTMiny... Natahuju rukavice, naberu dech a stoupám... Pomalu. Vystoupám ferratu, pTMejdu klidný úsek a nastupuje poslední táhlý hTMebínek pTMed chatou. Chatu jen tu^{sca};ím v n pTMev^{sca};ení odhaduju na 100m. Nad sebou sly^{sca};ím hlasy... Tak jdu. No jdu. Najednou to prost^{3/4} v^{3/4}bec nejde. Ud^{3/4}lám sotva deset krok^{3/4} a dýchám jak lokomotiva. Tak moc i tak dlouho. Minutu, dv^{3/4}, tTMi, poTMád ne a ne se vydýchat. Tak si naplno uv^{3/4}domuju, co muselo moje t^{3/4}lo u^{3/4} postupn^{3/4} zaznamenat. NadmoTMskou vý^{sca};ku. Nikam se mi nech mám toho plný zuby, b^{3/4}te n^{3/4}kam s vrcholem... kde je ta zatracená chata, u^{3/4} tady m^{3/4}la být... Na blití mi není... Na n Hlasy shora nabraly reálných obrys^{3/4}. Míjí m^{3/4} parta ^{3/4}eských kluk^{3/4}. Jdou zcela „na t^{3/4}ko", stany, spacáky, horomatro^{sca}; helmy. No, klobouk dol^{3/4}. Zdravíme se, bavíme se, pohodoví kluci. Byli nahoTMe, chytli tam i slunce. Na to, ^{3/4} bych m^{3/4}l jít sám a te^{3/4}, se moc netváTMí, i kdy^{3/4} nevylu^{3/4}ují, ^{3/4} se to dá zvládnout. Hm, no on to byl stejn^{3/4} asi u „bývalý" plán. Rozcházíme se ka^{3/4}dý svojí cestou. Oni dol^{3/4} a já...já spí^{sca}; na míst^{3/4}. Dýchám a dýchám... Dal^{sca};í hlasy m^{3/4}ím o pár metr^{3/4} vý^{sca};i, zase ^{3/4} tentokrát kluci i holky. Zdravíme se, povzbuzují m^{3/4}, ^{3/4} chata je u^{3/4} blízko, asi vidí, ^{3/4} to potTMebuju... tak 20 minut. 20 minut? pomyslím si - co^{3/4}?? No, to snad ne... to nem pravda. Tak rad^{sca};í pod^{3/4}kuju, popTMejeme si ^{sca};astnou cestu a sbírám se k cest^{3/4} vzh^{3/4}ru. Na vrchol u^{3/4} te^{3/4} v^{3/4}bec nemyslím, hlavn^{3/4} chata, chata, chata. Kone^{3/4}n^{3/4}. Za asi dvacátým ostrohem, po asi padesáté pauze se vyloupí kus ^{3/4}ehosi dTMev^{3/4}ného. Seberu síly na poslední metry a dosáhnou tepla chaty. Je 14:58. dexx(pokrač^{3/4}ování pTMi^{sca} pokud nespádnou...)